

2014 február Hónapló

Parászka Boróka: Nemzeti elfordulat

Négy év az emberi öregedés legjobban követhető léptéke nálunk. Ennyi idő alatt őszül-kopaszodik annyit a halánték, ereszkedik a toka, karikásodik a szem, nő a has, ödémásodik a sokat látott arc, hogy gyanakvást kelt. Pontosan négy év, egy parlamenti ciklus alatt történik annyi sok minden az emberekkel, hogy a végén nem ismernek kezdeti önmagukra, sem egymásra. Kin az ellakottság, kin a kiéheztettség lesz úrrá.

Képviselő hölgyek és urak, miniszterek, államtitkárok, osztályvezetők, szóvivők és tanácsadók romlásának az ideje az, de ne vigasztaljon senkit, hogy csak az ő arcuk mállik szét feltartóztathatatlanul híradóról híradóra és címlapról címlapra. Pont úgy vicsorodik az arca azoknak, akik nézik, mint azoknak, akiket néznek. Jól meg kell gondolni tehát, kié a főműsoridő, és kié a címlap.

Egy nagy családi közösség ez, amely felzabálja önmagát, és illúzió, hogy különbségek lennének, hogy vannak, újak és régiek, tiszták és tisztátalanok, öregedők és fiatalok. Mindenki egyformán, igazságosan és nagyon csúnyán egymáshoz kopik. Egymást alakítják, minősítik az ellakottak és a kiéhezettek, a kihívók és kihívottak.

A család messzebb élő, távolabbi tagjai az erdélyiek is, és ők igazán nagyon-nagyon sokat öregedtek az elmúlt négy évben, mert nagyon-nagyon sokat is reméltek. Az, aki ma Nagyváradtól Sepsiszentgyörgyig családi körutazásra vállalkozik, aligha ismer a négy évvel ezelőttiekre. 2010-ben olyan volt ez a táj, mintha valahonnan a nagyon homályos történelmi időkből sokáig bujkáló pionírosztatok merészkedtek volna megint elő.

„Nemzetpolitikai fordulat jön”, ezt lehetett akkor hallani, amikor a kettős magyar állampolgárság kiterjesztéséről döntött a kormány. És ezt szó szerint is értették a helyiek. Mintha egyszerre fordultak volna a fejek, mindenki tudta volna, hogy mikor, kire kell figyelni, mikor hol kell jelen lenni. A „jelen lenni”-t szó szerint kell érteni. 2010 és 2011 táján az volt a legfontosabb kérdés, feladat, hogy ki hol lép fel, ki hol szól hozzá, ki, hol, mennyit és milyen erősen tapsol.

Ez volt a „nemzetpolitikai enumeráció” ideje. Akkor még arról szóltak az előrejelzések, hogy több százezer magyar szavazó lesz, és ezek a magyar szavazók majd ugyanilyen lelkesek lesznek, ezért aztán nem mindegy, hogy ki beszél hozzájuk, és kinek tapsolnak majd. Merthogy tapsolni, örülni fognak, és hálásak lesznek – ezzel kapcsolatban semmiféle kétely fel nem merült.

Ezekben a kezdeti, felhőtlen időkből mindenféle egyeztetések, kerekasztalok, konferenciák voltak, nagyon sok díjat is átadtak. A díjátadásban az volt a jó, hogy pulpitusokat emeltek, és azokat nemzetiszín lobogóval takarták be. Piros-fehér-zöld nemzetiszín lobogóval, mert a fordulat éveiben az se fordult meg senkinek a fejében, hogy esetleg van más színekombináció.

Az üres, ám trikoloros pulpitus önmagában elég volt a bizonyossághoz és a megnyugváshoz. A

tény pedig sokakat ösztönzött, hogy ezekhez a pulpitusokhoz különböző emberek léphettek fel (ha néhány perc erejéig is), különböző kitüntetettek kaptak elismerést és figyelmet.

Megtérül a jelenlét, a megfelelőirányú fejfördítés, érdemes tapsolni, mert aki jól és sokat tapsol, az egyszer tapsolva léssen, azt kiemelik, érdemeit elismerik, első lesz az elsők között. Régi nevek ragyogtak fel új fényben ezekben a hónapokban, és olyanok bukkantak fel, akiket még senki soha nem látott. Ifjú reménységek. Régi és új generációk találtak egymásra a hagyományörző formabontás, a konzervatív forradalom jegyében.

Volt ennek az időszaknak még egy furcsasága. Azok közül néhányan, akik a korábbi négy (nyolc) évbe öregedtek bele, teljesen eltűntek. Mintha kicsit bele is haltak volna ebbe az öregeedésbe. Vagy csak tudomásul vették, elfogadták, hogy számukra az idők szava egyetlen rövid üzenet: kuss! Bizonyára sokan sok szempontból rászolgáltak erre, a politikai gerontológiai megfigyelések szerint ebben az iparágban nem nagyon van sem visszafiatalodás, sem feltámasztás. Akinek egyszer lejárt a szavatossága, az megromlik.

A hátramaradottak romlása ide vagy oda, a legtöbb koravén makacsul kitartott; az elmúlt négy-nyolc év kereste a kompromisszum és a túlélés esélyét. Reménykedve ott álltak a tapsoló tömegben, igaz, a hátsó sorokban. A pulpitusra senkit sem hívtak fel közülük, de ott voltak, statisztáltak. Vélhetőleg ők már akkor tudták, hogy voltunk, mint ti, leszték, mint mi, együtt rohadunk meg.

A tömeges lelkesedés időszaka az első négy év felére hagyott alább. Egyrészt azért, mert egyértelművé vált, ez a nagy családi közösség mégiscsak rendet kíván. El kell dönteni, hogy ki kinek a kije, kuzinja, nagybátyja, és ki csupán harmadunokatestvér. Megterítették a nagy ebédlő asztalt (piros-fehér-zöld terítővel, szalvétával, valamint fogvájóval), ahová csak az elsőfokú rokonok kaptak meghívást. Őket ebben az időben „stratégiai partnernek” nevezték a magyarországi felmenők (kiknek arcán ekkor még nem kopott a mosoly, ámde a vizenyősödés elkezdődött). És több kis macskaasztalt is terítettek. Ezeken kisebb volt a tányér, az adag, de ugyanakkora volt a piros-fehér-zöld, körülöttük pedig nagy volt a lelkesedés, mert mindenki abban reménykedett, hogy egyszer csak áthívják őket a nagyok közé. Másrészt körülbelül ekkorra vált egyértelművé, hogy a korábbi ígéretnek nagy része (az, ami a családi külbirtok – vö. „külhoni magyarság”) tarthatatlan, értelmetlen. Azokat az ígéreteket, amelyek tarthatók és értelmesek voltak, egyszerűen nem tartották be.

A családi vagyon meg- és elosztása (mely családi vagyon természetéről – állampolgárság kiterjesztése ide vagy oda – egyáltalán nem indult semmiféle párbeszéd, így aztán senki sem tudta, hogy ki mire és milyen alapon tarthat számot, avagy sem) kaotikus maradt, inkább kevesebb jutott, mint több.

És kezdődtek a sértődések, kezdődött a szemöldökök összevonása, az orr és a száj körül ekkor jelentek meg a mélyebb, kényszermosolyok által szántott ráncok.

Mivel azonban ez a négy év mégiscsak a család szentségéről szólt, ezért a perpatvarok megrendszabályozása érdekében szigorú szabályok léptek életbe. A lelkes családi tömeg feloszlott, elkezdődött a párt-, az intézet-, az alapítványalapítási kampány. Immár nemcsak az számított, hogy ki lép fel néhány felszalagozott pillanatra a pulpitusra, hanem az, hogy ki milyen sarzsit kap, megbízást, kuratóriumi tagságot, az újjáalakuló frontvonal mely pontján és hogyan teljesít szolgálatot. Voltak megfigyelők és megfigyelték, teljesítményértékelés, ahogyan az kell.

A párt-, intézet- és alapítványi vezetőknek a hangjában megjelent valami érces, figyelmeztető komorság, a jelszavakat utasítások váltották fel. Megkezdődött a harci kedvek csiholása, meg-

lehetősen sok volt a fogadás, ebéd, nyílt tűzű sütögetés és eszem-iszom, de leginkább a koccintás. A szemöldökök ekkor rándultak össze a ma is ismert szögbe, a szemek beszűkültek, a harci kedv mértékét pedig a hasak kerülete és az orrok pirosodása jelezte a legbiztosabban. A nagyon harciasak közel húzódtak a fazekakhoz, és sokszor koccintottak. A perpatvarok elcsitulását mindenki hitte, azt viszont kevesen tudták és értették, hogy ehhez a családon belüli leszámolás fog elvezetni.

A leszámolás megtörtént, volt néhány véráldozat is. Elégedettek voltak a miniszterek, államtitkárok, minisztériumi főosztályvezetők Magyarországon, fogyatkoztak a képviselők, polgármesterek Erdélyben, számukkal csökkent a dezertőrök, lázítók, és különböző bujtogatók száma is.

Ezt nevezik nemzeti biztonságpolitikának. Ki állította, hogy a szent család, az a nagycsalád? Hulljon a férgese, és hullott is. Aki meg maradt, annak kicsit be volt verve a feje, kicsit megroggyant a lába, viszont pontosan tudta immár, hogy milyen szögben hajoljon a háta, és azt is: ebben a családban soha, de soha, semmilyen feltételek között nem felelünk vissza.

A harmadik évre mindenki tisztában volt vele, hol a helye. Egyre kevesebben maradtak a felnőttasztalnál, és azoknak a száma is fogyatkozott, akik a macskaasztal körül kuporoghattak a családi rendezvényeken. Panaszkodni nem panaszkodott senki, mert mindenki tudta már, hogy még mindig jobb idebenn, mint odakinn, kiakolbóltva, megszégyenítve.

Ekkor szaporodtak meg a hűségeskük, az ígéretek, hogy az eddiginél is jobban támogatják majd Erdélyből a határokon átívelő nagy nemzet-, illetve családegyesítést. Ekkor már mindenki tudta, hogy ez nem jelent mást, mint családcsonkolást, és senki sem akart az a fityelek lenni, az a fattyú, az a balkézről lévő, akit egyetlen mozdulattal lenyisszentenek, és kidobnak a nemzet szemétdombjára.

Így érkeztünk el a negyedik év elejére, amelyet Semjén Zsolt családfő-helyettesi minőségében a „magyar nemzet kiteljesedésének” éveként hirdetett meg. A fagyos pánik leheletnyi, alig észrevehető hulláma indult el a nagy és a macskaasztal körül ülők között, elért minden ajtón belül levőt és azokat is, akik már rég kinn rekedtek. Nem volt feltűnő jelenség, épp csak a szájszélek rándultak meg, a mosolyok merevedtek tovább, a térdek remegtek alig észrevehetően az asztal alatt. Az utolsó falatok akadtak meg azokon a torkokon, amelyek még részesültek egy-egy harapásban.

Hallani lehetett, hogy a macskaasztalokat teljesen felszámolják, esetleg a felnőtt asztalokat bontják meg, és az a néhány ember, aki még egyáltalán helyet kap ebben a szép családi rendben, az a továbbiakban térdepelni kényszerül.

Az elsőből lesznek az utolsók, vége a stratégiai partnerségeknek, a kiteljesedő nemzet éve Magyarország éve lesz, semmi Kárpát-medence meg Erdély. Ehhez a kiteljesedéshez az erdélyi mihaszna rokonságnak nem sok köze lesz. Mert hiába emelkedtek a pulpitusok, hiába szaporodtak a sarzsik, koccantak a poharak, teltek a tányérok, semmirekellő bagázs ez. Négy év alatt összesen 45 ezer ember regisztrált és jelentkezett mint szavazni akaró és szavazni képes állampolgár. Ha nagyon összeszedi magát a megfegyvelmezett társaság, és megpróbálja behozni a nagy lendülettel és stafírozással elvesztegetett elmúlt három évet, az utolsó hónapokban pedig igazán nemzetileg elkötelezett lesz az állampolgári verbunk, 65 ezernél akkor sem lesz nagyobb ez a szám. Hol van ez a 2010-ben remélt több százezertől?

Így aztán, most az arcokon leginkább félelem, bűntudat és csalódás látható. Aki teheti, az el-somfordál. Visszaadja a sarzsiját, tagsági könyvet vált, vagy igyekszik belesimulni a tájba, mint-ha ott sem lenne. Aki pedig nem tud már visszaadni semmit, sehogy se simul be a tájba, az fe-

gyelmezetten tartja az arcán a „baj van, de nem esem pánikba” mosolyát. Azt pedig, hogy a nagy nemzeti elfordulat négy éve volt ez a négy év, mindenki nagyon pontosan megértette. Túl sok ok a reménykedésre nincs, a következő négy évben immár nem kell tömegeket tapsoltatni, elég lesz elbánni a maroknyi maradékkal (maroknyi székellyel, ahogy a nóta mondja, valamint ahogy azt az aktuális nemzetstratégia mint kiemelten fontos közösséget megnevezi). Ilyen lesz hát a szűk családi nemzeti kiteljesedés, Semjén Zsolt éve.

Kapcsolódó írások:

1. **Parászka Boróka: Nemzeti hazardjáték** „Írjál valamit erről a székelyeskedésről” – ez volt múlt hónapban...
2. **Parászka Boróka: A vámszedő** December elején pillantottam meg a férfit, akiről azonnal tudtam, hogy...
3. **Parászka Boróka: Békebeliek** Parászka Boróka Békebeliek Baktai Piroska és Polcz Alaine emlékének...
4. **Parászka Boróka: Emancipáció** „Emellett természetesen, ha mindenki a két-három vagy négy gyermekét megszüli,...
5. **Parászka Boróka: Elsötétülés** Történik velünk valami most. Egy ideig szorongással, majd félelemmel követtem...

Cimkék: **Parászka Boróka**